

og Tab for Nhederen, forsaavidt Skipperen kommer til at betale højere Hyre for at faae nye Foll, men paa den anden Side maa det erindres, at det er forbundet med et lignende Tab og en lignende Gene for Mandskabet, at det skal være forpligtet til at følge Skibet i saa lang Tid, naar det, som Paragraphen omtaler, kun er forhyret for en bestemt Reise. Naar Skibets Fart under Reisen bliver forandret, og Reisen derved forlænget, saa er det jo en Forpligtelse, som derved paa lægges Mandskabet for Nheberens Skyld, og som det ikke frivillig har paataget sig, og det forekommer mig derfor at være noget tvivlsomt, om det kunde være rigtigt at paalægge Mandskabet at opfylde en saadan Forpligtelse længere end det i Paragraphen fastsatte Tidrum af 2 Aar. — Den ærede Taler har ogsaa meent, at det ifølge § 25 var for meget i visse Tilfælde at indrømme, at Skibsfolket kunde fordrø $\frac{1}{3}$ af sin Hyre ubbetalt, hvorved jeg dog maa bemærke, at af disse $\frac{1}{3}$ af Hyren, som kan fordrøes ubbetalt, kan kun den ene Halvdeel forlanges ubbetalt i rene Penge, medens det staar Skipperen frit for, hvad den anden Halvdeel angaaer, at give Anvisning paa Nhederiet; men jeg skal tillade mig at henvende Opmærksomheden paa, at denne Ret utrykkelig kun er indskrænket til den, som maa følge Skibet paa en Reise, der først er besluttet efter hans Forhyring, og efterat denne Reise har været 1 Aar; det er altsaa ikke alt Skibsmandskabet, hvorom der her er Tale, idet en saadan Fordring ikke kan gjøres, medmindre de Betingelser ere tilstede, som Paragraphen i saa Henseende foreskriver. Jeg troer ikke, at der for Dieblisset er Anledning til flere Bemærkninger fra min Side.

Wessely: Det foreliggende Lovforslag angaaer bl. A. Forhyringscontracter. Det er under ganske særegne Omstændigheder, at saadanne Contracter komme til Anvendelse, og med Hensyn hertil er det ogsaa nødvendigt, at der i en saadan Lov maa findes Bestemmelser, som

afvige meget fra Bestemmelserne om andre Contractsforhold. Det er saaledes i § 2 bestemt, at under særegne, ganske ekstraordinære Forhold er Capitainen endog saa berettiget til at anvende ethvert Middel for at faae det udført, som han anseer nødvendigt. Den Betragtning, som man her maa tage Hensyn til, er jo den, at en saadan Bestemmelse ikke gives med Hensyn til Capitainen selv eller hans eget Liv alene, men fordi han, foruden at han skal føre Skibet til Bestemmelsesstedet, jo paa en Maade indstaar for, at hele Mandskabet kommer til Bestemmelsesstedet, om jeg saa maa sige, indstaar for deres Liv. Det er denne Betragtning, som jeg antager har været fremherskende med Hensyn til den store Myndighed, der i saa Henseende er givet Capitainen. Det er altsaa i Nødstilfælde, at en saadan Ret tilkommer ham; det er, for at han i saadanne Tilfælde kan skaffe sig Rydighed; men paa den anden Side er det naturligt, at der maa sørges for, at det ikke ombord bliver til Vane ikke at lyde Capitainen, idet det da kan antages, at der selv i et skjæbnespangert Dieblis vil være mindre Lyst hos Mandskabet til at lystre. Det er en Følge af det hele Forhold, at Capitainen ogsaa under ordinære Omstændigheder maa kunne bringe Mandskabet til at lystre, idet det er Capitainen, som skal føre Skibet over Søen til Bestemmelsesstedet.

Saa længe man bliver paa dette Gebeet af Lovudkastet, er det altsaa meest saadanne Hensyn, der gjøre sig gjældende, medens derimod egentlige Pengespørgsmaal ikke kunne komme i Betragtning. Saa snart vi derimod gaae over til de Tilfælde, hvor det Hele kan reduceres til et Pengespørgsmaal, bliver Forholdet i mine Tanker af en ganske anden Bestaenhed. Det kan saaledes være tvivlsomt, hvorvidt den Bestemmelse der findes i § 4, at Capitainen ved Politiets Hjælp kan tvinge Mandskabet til at opfylde dets Pligt til at komme ombord og udføre dets Arbejde, i og for sig er rigtig; det er imidlertid en Bestemmelse, der, saavidt jeg veed, findes i alle Sølove, baade i ældre og